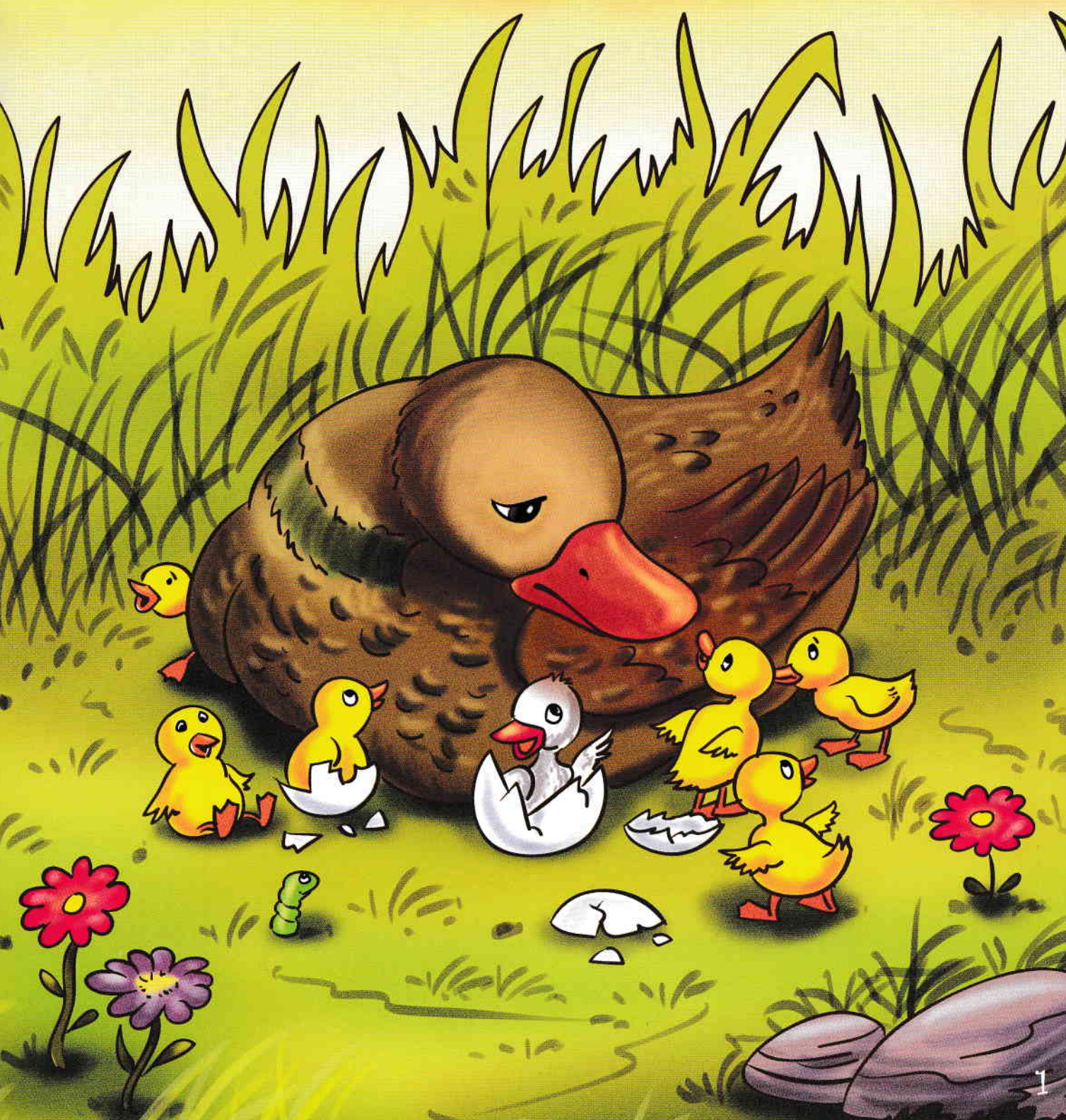

Era o vreme frumoasă. Era vară, holdele erau galbene, ovăzul, verde, fânul era făcut căpițe. De jur împrejurul ogoarelor și pășunilor, erau păduri mari, iar în mijlocul pădurilor, heleștee adânci. Printre bălăriile unui heleșteu stătea o rață în cuibar, unde-și clocea ouăle. Acum venise timpul ca bobocii să iasă la lumină.

Rața-mama ar fi fost tare mulțumită dacă printre boboci nu s-ar fi aflat și un puișor neobișnuit de urât. Avea culoarea fumurie, cu gâtul mai lung decât al celorlalți boboci. Micuța creatură fu primită pe baltă cu un roi de măcăituri batjocoritoare. Ba chiar câteva dintre rațele bătrâne începură să-i smulgă penele, s-o ciupească și s-o gonească.

Biata mamă nu se dumirea. Să-i fi pus cineva, fără știrea ei, în cuibar oul vreunei alte păsări? De curcă sau de găină? Dar în acest din urmă caz rățușca ei nu s-ar fi priceput să înoate. Or, dimpotrivă, ea se avânta pe balta ușor încrețită de vânt cu cel mai mare curaj.

șă cum treceau zilele, trecea și viața bieteii rățuște,
 Din cauza urâteniei sale, era din ce în ce mai grea.
 Toți, în afară de mama sa, o copleșeau cu ocări sau râdeau de ea
 și, cel mai adesea, nu își găsea niciun locșor unde să stea câteva
 clipe liniștită.

